

нията за него. Той се е родилъ по всѣка вѣроятностъ около 1850 год. Баща му Руско е билъ единъ отъ разпространителитѣ на Д-ръ П. Бероновитѣ книги. Знайно е, че Д-ръ П. Беронъ бѣ първиятъ, който повдигна въпроса за дѣвическото образование у насъ. За да осъществи тая си мисль, прѣзъ 1840 година той изпратилъ срѣдства на брата си Руска въ Котелъ, за да услови учителка, която да учи момичетата въ Котелъ. Руско не е билъ състоятеленъ и не е могълъ да възпитава повече сина си Атанаса, отколкото е могло това въ Котленскитѣ училища, затова Д-ръ П. Беронъ го повикалъ при себе си въ Крайова. Тамъ се прѣселилъ и Руско съ останалото си домочадие. Като отрасналъ, Атанасъ билъ настаненъ отъ чича си за управителъ на мушията „Чертаре“, близо при Калафатъ. Тукъ младиятъ Атанасъ положилъ начало на своето материално състояние. Неизвѣстно защо, обаче, той веднажъ билъ нападнатъ и злѣ малтретиранъ отъ Видинскитѣ турци. Подиръ това нещастие А. Р. Беронъ напусналъ мушията, прѣселилъ се за винаги въ Букурещъ и живѣлъ отъ рентитѣ си. Той не се женилъ. Въ Букурещъ А. Р. Беронъ вземалъ живо участие въ дѣлата на Добродѣтелната дружина, всрѣдъ която той добилъ новъ и силенъ потикъ къмъ родолюбиви и патриотични цѣли и водимъ може би отъ образа на Д-ръ П. Берона, той прѣмина въ редоветѣ на крупнитѣ наши благодѣтели. Прѣзъ 1905 година той заминалъ за Виена да се лѣкува и като почувствувалъ, че приближава послѣдния му часъ, съставилъ си тамъ завѣщание — при бълг. диплом. агенство. Споредъ това завѣщание той опрѣдѣля всичкото си имущество на 149,000 лева, които оставя за фондъ на име „Атанасъ Беронъ“, до като се капитализира до 200,000 лева. Отъ приходитѣ на тоя фондъ да се даватъ петъ ежегодни стипендии на способни, но бѣдни български младежи, прѣимуществено отъ Котелъ, по